

Arrest

nr. 53 498 van 20 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DE SCHUTTER loco advocaat D. SOUDANT en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 6 juli 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende dezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 22 juli 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 23 juli 2010 in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ingoesje origine. U bent afkomstig uit DzheyraKh, Ingoesjetië. U verklaarde dat u uw land van herkomst verliet omdat uw neef K.(...) op 20 juni 2009 tijdens een gevecht een kennis van hem, T.(...) genaamd, heeft gedood. Familieleden van T.(...) kwam de volgende dag bloedwraak eisen voor het overlijden van hun familielid. Samen met uw vader ging u op 22 juni 2009 de ouderen van uw familie in Nazran opzoeken om via hen te proberen een verzoening tot stand te brengen. Tijdens uw verblijf bij de ouderen werd uw woonst beschoten en ontstond er brand. Uw echtgenote en moeder werden na deze brand door de buurman eveneens naar de ouderen van uw familie gebracht. U besloot onder te duiken. U verbleef in Nazran bij de familie van uw vriend Ilias. Uw echtgenote ging naar F.(...), een vriendin van haar. Uw echtgenote en haar vriendin regelden jullie reis naar Europa. U verliet samen met uw echtgenote Nazran op 1 juli 2009 en jullie reisden met een minibus naar België. Jullie kwamen in België aan op 6 juli 2009 waar jullie op dezelfde dag asiel aanvraagden bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van jullie asielaanvraag legden jullie volgende documenten voor: uw binnenlands paspoort, het binnenlands paspoort van uw echtgenote, uw rijbewijs, en jullie huwelijksakte.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Er moet worden vastgesteld dat u niet aantoonbaar dat u uw land van herkomst verliet omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U maakt niet aannemelijk dat u betrokken bent bij een bloedwraak.

U verklaarde dat uw neef K.(...) op 20 juni 2009 een kennis van hem had gedood en dat naar aanleiding van deze moord op 21 juni 2009 's morgens de familieleden van de gedode persoon (T.(...)) bloedwraak kwamen uitroepen. U gaf aan dat u samen met uw vader de volgende dag naar de ouderen van uw familie ging om te kijken hoe jullie dit probleem op een andere wijze konden oplossen (CGVS man p. 9, 10, 13).

Vastgesteld moet worden dat u de bloedwraak met de familie T.(...) niet aannemelijk weet te maken.

Vooreerst moet opgemerkt worden dat u geen begin van bewijs kan voorleggen van de moord op de heer T.(...). Bovendien moet eveneens worden opgemerkt dat u onaannemelijk weinig weet over de gedode persoon. U verklaarde dat de moord plaatsvond in de omgeving van het busstation te Nazran en dat de gedode persoon de leeftijd van uw neef had, ongeveer 17 of 18 jaar (CGVS man p. 10). Meer informatie betreffende deze moord hebt u niet. U weet niet wat de voornaam is van deze gedode persoon, noch wie zijn ouders zijn. U weet enkel dat ze met vier broers zijn en dat de oudste broer Isa lid is van een criminele bende. U gaf aan dat u niet weet waarom uw neef deze persoon heeft gedood, maar meende slechts dat een mogelijke reden kon zijn dat hij uw neef in het gezicht had geslagen. U weet niet op welk moment van de dag dit incident plaatsvond, noch of er politie of een ziekenwagen ter plaatse is geweest. Evenmin bent u op de hoogte van wie concreet de bloedwraak is komen uiten. Noch weet u concreet wie de ouderen van uw eigen familie waren naar wie jullie gingen om een verzoening te regelen (CGVS man p. 10-13). Gezien de dood van een T.(...) en de daaruit voortkomende bloedwraak en verzoeningspoging de reden van uw vlucht uit Ingoesjetië vormen, is het redelijk te verwachten dat u enige informatie kan geven betreffende deze feiten. Door uw totaal gebrek aan informatie hierover slaagt u er niet in om deze bloedwraak aannemelijk te maken. U verklaarde zelf dat u geen informatie betreffende deze zaak heeft opgezocht nadat er bloedwraak werd uitgesproken, noch heeft u informatie betreffende deze moord opgezocht na uw vertrek uit Ingoesjetië (CGVS man p. 11). Dergelijke verklaringen zijn toch niet aannemelijk te noemen. Te meer daar u verklaarde in België om de twee weken of om de maand telefonisch contact te hebben met uw vader in Ingoesjetië (CGVS man p. 2-3). U stelde echter dat het u niet interesseert om meer informatie hierover te bekomen (CGVS

man p. 11). U beweerde dat uw vader nog steeds verzoeningspogingen onderneemt, maar kan niet zeggen om welke pogingen het dan concreet gaat (CGVS man p. 3). Uw gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst doet toch afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Verder werden er tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote vastgesteld. U verklaarde dat op 21 juni 2009 's morgens personen langskwamen om bloedwraak uit te roepen. U beweerde dat u en uw vader op de binnenplaats waren en dat toen deze mensen aanklopten, uw vader hen uitnodigde om binnen te komen, maar dat ze het weigerden en niet op de binnenplaats kwamen (CGVS man p. 12). Uw echtgenote verklaarde daarentegen dat de personen die de bloedwraak kwamen uitroepen wel op de binnenplaats kwamen en dat uw moeder het eerste contact met hen had. Uw echtgenote beweerde dat uw moeder uw vader riep (CGVS vrouw p. 8). Toen uw echtgenote werd gewezen op het feit dat u had verklaard dat de personen die de bloedwraak kwamen uitroepen niet op de binnenplaats zijn geweest, antwoordde ze dat ze het niet goed wist, dat het conclusies waren (CGVS vrouw p. 8). Deze uitleg is niet afdoende en weerlegt niet de verschillende versies. Eveneens betreffende de plaats waar jullie documenten lagen tijdens de brand zijn er discrepanties tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote. U verklaarde dat de documenten, samen met alle andere documenten in de keuken in een map lagen tijdens de brand (CGVS man p. 5). Uw echtgenote gaf echter aan dat uw moeder aan de buurman had gevraagd om de documenten die in haar slaapkamer lagen te gaan halen tijdens de brand. Uw echtgenote vermeldde dat het de reden was waarom de documenten nog gespaard waren (CGVS vrouw p. 4). Toen uw echtgenote werd gewezen op uw verklaringen, antwoordde ze dat ze altijd wist dat de documenten in de slaapkamer van uw moeder lagen, maar dat ze deze misschien had veranderd. Toen haar werd gewezen op het feit dat ze had verklaard dat haar schoonmoeder tegen de buurman had gezegd dat ze in de slaapkamer lagen, antwoordde ze dat ze het niet had gezien (CGVS vrouw p. 5). Haar uitleg weerlegt op geen enkele wijze de tegenstrijdige verklaringen betreffende de plaats waar de documenten lagen. Verder moet ook opgemerkt worden dat betreffende wie op de hoogte was van de reis naar de Europese Unie er incoherenties zijn. Uw echtgenote verklaarde dat zij had beslist om naar Europa te vertrekken, dat u hiermee niet akkoord zou gaan en dat ze u daarom niet alles had uitgelegd. Zij gaf aan dat ze u pas in de wagen op de hoogte bracht dat jullie zouden vertrekken naar Europa (CGVS vrouw p. 7). U daarentegen verklaarde dat op het initiatief van u beiden, maar voornamelijk op haar initiatief de reis werd geregeld (CGVS man p. 7-8). Hieruit blijkt dat u op de hoogte was van het feit dat uw echtgenote de reis naar Europa regelde. Deze tegenstrijdigheden en incoherenties ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarenboven dient te worden aangehaald dat ook de reisroute, zoals die door u werd verklaard, ongeloofwaardig is. Uit uw relaas blijkt dat jullie met één minibus en één chauffeur van Nazran naar België zijn gereden. Uw echtgenote vermeldde dat de chauffeur vanaf het begin jullie binnenlandse paspoorten bij zich hield (CGVS vrouw p. 6). U gaf aan dat de minibus tijdens de reis die vijf dagen duurde ongeveer vier keer gestopt is om jullie naar het toilet te laten gaan en dat deze stops telkens ongeveer 15 à 20 minuten duurden (CGVS man p. 6). Uw echtgenote verklaarde in strijd met uw verklaringen dat de minibus vaak stopte, met name twee keer per nacht. Ze stelde dat ze door haar zwangerschap vaak naar het toilet moest gaan. Overdag zou de minibus nog vaker gestopt zijn (CGVS vrouw p. 5-6). Toen uw echtgenote met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, stelde ze dat de chauffeur vier keer gestopt is om eten voor jullie te halen (CGVS vrouw p. 6), wat geen afdoende uitleg is. U weet niet via welke landen u gereisd bent, noch via welk land u de Europese Unie bent binnengekomen. U gaf aan dat u geen informatie over de reisroute, noch over mogelijke zaken waarmee u tijdens de reis zou moeten rekening houden hebt gevraagd. Evenmin werden er hierover concrete afspraken gemaakt. U verklaarde dat er nooit enige controle gebeurde tijdens de reis. U beweerde dat u niet hebt opgemerkt dat u een grens passeerde. U hebt nooit documenten moeten tonen en u weet ook niet of de chauffeur documenten heeft moeten tonen. U weet niet eens of er voor u al dan niet reisdocumenten gebruikt werden (CGVS man p. 5-7). Uw uitleg overtuigt echter niet. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt namelijk dat bij binnenkomst van de Europese Unie strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te ondervraagd worden over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat de chauffeur het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over uw reis en reisdocumenten. Gezien deze vaststellingen dient uw reisroute als ongeloofwaardig te worden beschouwd. In verband hiermee kan nog worden opgemerkt dat uw binnenlands paspoort en dat van uw echtgenote schade ondervonden van de brand. Merkwaardig genoeg werd van jullie binnenlandse paspoorten enkel de laatste bladzijden volledig verbrand waar normaal de stempel van de uitreiking van een reispaspoort geplaatst wordt. Gelet op de vastgestelde tegenstrijdigheid betreffende de plaats waar

jullie binnenlandse paspoorten lagen tijdens de brand en gezien uw ongeloofwaardige verklaringen aangaande uw reisroute, ontstaat hierdoor het vermoeden dat u de Belgische asielinstanties bewust informatie over een door u verkregen reispaspoort achterhoudt.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals beschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw binnenlands paspoort en het binnenlands paspoort van uw echtgenote waarnaar reeds werd verwezen in bovenstaande argumentatie, alsook uw rijbewijs en uw huwelijksakte bevatten enkel identiteitsgegevens die niet worden betwist.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw echtgenote, Z.(...) E.(...) (O.V. 6.456.596), die zich voor haar asielaanvraag baseerde op dezelfde asielmotieven als u, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker geeft kritiek op de motivering van de bestreden beslissing en stelt dat hij duidelijk heeft uitgelegd hoe hij en zijn gezin het slachtoffer zijn geweest van specifieke wraakacties in gevolge de moord van T. door zijn neef. Verzoeker wijst er op dat het UNHCR in zijn verslag d.d. 17/03/2006 omtrent bloedwraak heeft gesteld dat deze problematiek onder de in artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) kon vallen aangezien slachtoffers van bloedvetes beschouwd kunnen worden als een kwetsbare sociale groep. Volgens verzoeker wordt deze stelling ook bijgetreden in de voormalige rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen en ook door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarvan hij een arrest bij zijn verzoekschrift voegt. Verzoeker is van mening dat hij aan de hand van zijn coherent relaas en de bij het verzoekschrift gevoegde stukken zijn gegronde vrees op grond van bloedwraak in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag voldoende kan aantonen. Volgens verzoeker erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er heel wat bloedvetes zijn in Ingoesjetië. Verzoeker haalt tevens aan dat deze problematiek wordt aangekaart in de documentatie die het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan het administratief dossier voegt. Waar hem wordt verweten dat hij geen begin van bewijs kan voorleggen van de moord op T., verwijst verzoeker naar de documenten die hij bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd.

Aangaande de vaststelling dat verzoeker onaannemelijk weinig weet over de gedode persoon en de omstandigheden daarvan, herhaalt verzoeker dat hij niet rechtstreeks betrokken is bij de dood van T., maar enkel het slachtoffer is van bloedwraak omdat hij een familielid is van de dader. Verzoeker meent

dat men desbetreffend tevens rekening dient te houden met het feit dat hij nog jong is, terwijl de regeling van de bloedwraak en de eventuele poging tot verzoening een zaak voor de ouders van de familieclan is. Verzoeker motiveert dat hij geen informatie heeft opgezocht betreffende zijn zaak, omdat zij gelet op de huidige situatie in Ingoesjetië de gewoonte hebben om geen gevoelige thema's aan te kaarten per telefoon, aangezien het aldaar niet uitzonderlijk is dat de gesprekken afgeluisterd of afgetapt worden. Volgens verzoeker kan men niet uitsluiten dat familieleden van de gedode persoon contacten zou hebben bij de overheid of de telefoondiensten waardoor zij toegang zouden kunnen krijgen tot de inhoud van de telefoongesprekken.

Betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheden aangaande de omstandigheden van het eerste gesprek tussen beide families betrokken bij de bloedwraak, herhaalt verzoeker dat de personen die de bloedwraak kwamen uitroepen zijn moeder zagen, maar geen gesprek met haar hebben gevoerd en dat verzoekers echtgenote toen in de keuken was, waardoor haar verklaringen terzake enkel berusten op vermoedens. Verzoeker is bovendien van oordeel dat deze tegenstrijdigheid niet van die aard is te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vrees noch aan de voorgelegde documenten.

Inzake de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote betreffende de plaats waar hun documenten zich bevonden tijdens de brand van hun woning, verwijst hij naar de toestand van paniek en verwarring onder de vrouwen en het feit dat beiden nog niet zolang gehuwd zijn, waardoor zijn echtgenote niet alles kon weten over de gewoonten van het ouderlijk huis. Verzoeker meent tevens dat de vergissing van zijn echtgenote niet van die aard was om het asielrelaas ongeloofwaardig te maken.

Betreffende de tegenstrijdigheden aangaande het initiatief voor de reis naar Europa stelt verzoeker dat hun verklaringen te letterlijk zijn geïnterpreteerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker verduidelijkt dat hij zich diende te verschuilen en dat bijgevolg zijn echtgenote de reis heeft geregeld en zij niet onmiddellijk geweten hebben waarheen zij zouden gaan. Verzoeker geeft aan dat er geen onenigheden tussen hen beide bestonden omtrent het land van bestemming.

Verzoeker werpt nog op dat onduidelijkheden over de reisweg op zich het gegrond karakter van de vrees niet kunnen ontnemen. Onduidelijkheden omtrent de reisroute kunnen volgens verzoeker het gevolg zijn van allerlei redenen, zoals een trauma, de vrees voor mensensmokkelaars, enz... Een onduidelijkheid omtrent de reisroute brengt niet automatisch met zich mee dat het gevaar in het land van herkomst onbestaand is of dat het asielrelaas ongeloofwaardig is. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming meent verzoeker dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met de bijzondere kenmerken van de zaak. Verzoeker verwijst naar het verslag d.d. 5/11/2009 van COI expert Eurasia dat aan het administratief dossier werd gevoegd, teneinde de algemene toestand in Ingoesjetië aan te tonen. De burgers hebben aldaar te kampen met geweld van officiële strijdkrachten en rebellengroepen. In het licht van de huidige toestand in Ingoesjetië is er sprake van blind geweld in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en wordt banditisme en bloedwraakacties tussen familieclans niet aangepakt. Verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst zonder blootgesteld te worden aan blind geweld of aan andere onmenselijke behandelingen. In fine van zijn verzoekschrift voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omdat er met geen woord wordt gerept waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Ter terechtzitting legt verzoeker een enveloppe neer met een aantal stukken waarvan hij reeds kopieën had toegevoegd aan zijn verzoekschrift.

2.2. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen aan een inhoudelijke kritiek. In fine van zijn verzoekschrift voert hij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. De Raad merkt op dat deze wetsartikelen tot doel hebben de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, nu zij deze motivering in het verzoekschrift aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De bestreden beslissing is vooreerst gestoeld op de vaststelling dat de complexe veiligheidssituatie in Ingoesjetië een individuele beoordeling van de van de vraag naar bescherming noodzakelijk maakt. De commissaris-generaal stelt vervolgens vast dat verzoeker de situatie van bloedwraak waarbij hij

betrokken zou zijn niet aannemelijk maakt omdat elk begin van bewijs van de moord ontbreekt, hij bijzonder weinig weet over de gedode persoon en wie de bloedwraak heeft uitgesproken en omdat hij zich vanuit België niet verder heeft geïnformeerd over deze situatie. Bovendien wordt in de bestreden beslissing gewezen op tegenstrijdige verklaringen die verzoeker en zijn echtgenote aflegden over de wijze waarop de bloedwraak werd uitgeroepen, over de plaats waar hun documenten lagen tijdens een brand en over de organisatie van hun reis naar Europa. Daarbij komt dat het relaas van hun reisroute ongeloofwaardig is waardoor het vermoeden ontstaat dat zij hun reispaspoort verheimelijken. Wat de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet betreft, komt de commissaris-generaal op grond van een analyse van de gegevens tot het besluit dat er actueel in Ingoesjetië voor burgers geen risico op ernstige schade bestaat als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands of internationaal gewapend conflict.

2.4. Daargelaten de vraag of een situatie van bloedwraak in verband kan worden gebracht met de criteria uit het Vluchtelingenverdrag, benadrukt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat elk begin van bewijs van de moord op T. ontbreekt. Verzoeker tracht dit argument te weerleggen door te verwijzen naar de stukken die hij aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd (Verzoekschrift, stukken 2-8), waarvan er terechtzitting originelen werden neergelegd. Eerst en vooral voegt verzoeker aan zijn verzoekschrift een Franstalig arrest toe van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad merkt hierbij op dat de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen individuele gevallen betreft en geen precedentswaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347; RvS 28 maart 2006, nr. 156.942), waardoor dit arrest geen invloed heeft op de beslissing in verzoekers geval. Vervolgens merkt de Raad aangaande de bewijsstukken uit de Russische Federatie op dat verzoeker geenszins aantoonde dat hij deze stukken niet eerder in de asielpprocedure kon neerleggen. Hij geeft hieromtrent geen enkele uiteenzetting. Met betrekking tot het “attest van het ziekenhuis te Nazran”, het “attest van het spiritueel moslimcentrum van de Republiek Ingoesjetië” en het “attest van de administratie van het Dzheyrakh district”, merkt de Raad op dat het gesolliciteerde verklaringen betreffen die meer dan een jaar na de vervolgingsfeiten werden opgesteld en waaraan slechts zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegedicht. Het “attest van het ziekenhuis te Nazran” geeft weer dat T. werd behandeld naar aanleiding van een steekwonde in de buikstreek en daarna overleed, maar geeft geen aanwijzingen over de concrete omstandigheden waarin de patiënt deze steekwonde heeft opgelopen. Het “attest van de administratie van het Dzheyrakh district”, geeft een familieband weer, maar vormt geen bewijs van de implicatie van verzoeker in een situatie van bloedwraak. De bevestiging van deze situatie van bloedwraak in het “attest van het spiritueel moslimcentrum van de Republiek Ingoesjetië” kan bezwaarlijk objectief worden genoemd, waardoor de waarde hiervan erg beperkt is. Betreffende de “procedureakte in het strafdossier lastens zijn neef” dient erop te worden gewezen dat louter melding gemaakt wordt van het feit dat verzoekers vermeende neef verdacht is in een strafzaak ten gevolge van “zware lichamelijke letsels met fatale gevolgen”, doch geenszins een situatie van bloedwraak wordt vermeld. Het neergelegde document van het “Ministerie voor Noodgevallen n.a.v. de brand” betreft een fotokopie waaraan slechts een relatieve bewijswaarde kan worden toegekend. Gefotokopieerde en gefaxte documenten zijn immers gemakkelijk te vervalsen en hebben geen bewijswaarde (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr.

142.624). Bovendien wordt in dit document geen melding gemaakt van het adres waar de brand heeft gewoed waardoor niet zonder meer kan worden afgeleid dat het desbetreffend om verzoekers woning gaat. Ook de neergelegde foto's, die een vernield bouwsel met golfplaten dak weergeven, laten niet toe te besluiten dat ze een weergave vormen van de brandschade aan verzoekers woning. Uit wat voorafgaat blijkt dat de stavingsstukken die door verzoeker werden aangebracht niet bij machte zijn de motieven van de bestreden beslissing aan te tasten.

2.6. Documenten hebben bovendien slechts bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. De Raad benadrukt dat van een kandidaat- vluchteling kan worden verwacht dat hij alle pertinente informatie over zichzelf en zijn verleden kan geven, zo gedetailleerd als nodig is om de relevante feiten vast te kunnen stellen. Hij moet een coherente verklaring afleggen over alle redenen die hij inroept ter ondersteuning van zijn asielaanvraag (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, Genève, 1992, nr. 205). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers verklaringen over de gedode persoon uitzonderlijk vaag zijn. Zo weet verzoeker niet wat de voornaam is van de persoon die door zijn neef werd gedood, wie zijn ouders zijn, wat de reden van diens dood is, op welk moment van de dag het incident plaatsvond, noch of er politie of een ziekenwagen ter plaatse is geweest (stuk 4, gehoorverslag CGVS 11/06/2010, p. 10-11). Uit het gehoorverslag blijkt eveneens dat verzoeker geenszins op de hoogte was van wie de bloedwraak is komen uiten noch wat er exact werd gezegd (stuk 4, gehoorverslag CGVS 11/06/2010, p. 12). Verzoeker blijkt evenmin op de hoogte van de namen van de "ouderen" van zijn eigen familie die hem vergezelden bij een verzoeningspoging in Nazran de dag nadien (stuk 4, gehoorverslag CGVS 11/06/2010, p. 13). Het is geenszins onredelijk om op grond van deze gegevens te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij betrokken is bij een situatie van bloedwraak. De verschoningsgronden die verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert voor zijn onwetendheid, met name dat hij niet rechtstreeks betrokken is bij de dood van T. en enkel mogelijk slachtoffer is van de bloedwraak omdat hij een neef is van de dader en het feit dat de bloedwraak en de verzoening een zaak zijn van "ouderen" in de familie waardoor zijn jonge leeftijd zijn gebrek aan kennis verklaart, kunnen niet worden aanvaard. Zijn onrechtstreekse betrokkenheid en jonge leeftijd rechtvaardigen niet dat verzoeker dermate vaag blijft over de concrete omstandigheden van de bloedwraak die de rechtstreekse aanleiding vormde voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst. In de bestreden beslissing werd daarenboven terecht gesteld dat verzoekers gebrek aan interesse voor de evolutie van zijn problemen in zijn land van herkomst, afbreuk doet aan zijn beweerd vrees voor vervolging. Van verzoeker mogen in elk geval minstens inspanningen worden verwacht om zich na zijn aankomst op Belgisch grondgebied verder te informeren over de situatie in het land van herkomst, wat hij blijkens zijn eigen verklaringen niet heeft gedaan (stuk 4, gehoorverslag CGVS 11/06/2010, p. 3). Verzoekers stelling dat hij zelf geen informatie heeft opgezocht betreffende zijn zaak omdat men in Ingoesjetsië niet de gewoonte heeft om over gevoelige zaken te praten aan de telefoon omdat de gesprekken er vaak afgeluisterd of afgetapt worden en niet uit te sluiten valt dat de familie van de gedode persoon contacten zou hebben bij de overheid of de telefoondiensten waardoor zij toegang hebben tot de inhoud van de telefoongesprekken is louter een *post-factum* verklaring om de afwezigheid van initiatief terzake te vergoelijken. De bewering dat de gesprekken er vaak afgeluisterd of afgetapt worden wordt bovendien geenszins objectief aangetoond. De Raad stelt zich bovendien de vraag op welke wijze verzoeker dan wel de stukken verkregen heeft die bij het verzoekschrift gevoegd zijn en waarvan hij de originelen ter terechtzitting neerlegt, rekening houdend met verzoekers stelling dat er over dergelijke gevoelige informatie niet zou worden gecommuniceerd.

2.7. Verzoekers argumentatie betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheden aangaande de omstandigheden van het eerste gesprek tussen beide partijen betrokken bij de bloedwraak, weerlegt deze tegenstrijdigheden niet. Verzoeker beweerde immers dat hij en zijn vader op de binnenplaats waren en dat toen deze mensen aanklopten, zijn vader hen uitnodigde om binnen te komen, maar dat ze dit weigerden en niet op de binnenplaats kwamen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 11/06/2010, p. 12). Verzoekers echtgenote verklaarde daarentegen dat de personen die de bloedwraak kwamen uitroepen wel op de binnenplaats kwamen en dat verzoekers moeder het eerste contact met hen had. (stuk 5, gehoorverslag CGVS 11/06/2010, p. 8). Het feit dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift poneert dat de personen die de bloedwraak kwamen uitroepen zijn moeder zagen maar zij geen gesprek met haar gevoerd hebben en de verklaring dat zijn echtgenote toen in de keuken was waardoor haar verklaringen terzake alleen berusten op vermoedens zijn slechts pogingen om de tegenstrijdige verklaringen te vergoelijken, maar kunnen deze tegenstrijdigheden die feitelijke grondslag vinden in het administratief dossier niet opheffen of weerleggen.

2.8. Ook inzake de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote betreffende de plaats waar hun documenten zich bevonden tijdens de brand van hun woning, poogt verzoeker opnieuw de incoherenties te minimaliseren door te verwijzen naar de toestand van paniek en verwarring onder de vrouwen en het feit dat beiden nog niet zolang gehuwd zijn waardoor zijn echtgenote niet alles kon weten over de gewoonten van het ouderlijk huis. Deze argumenten zijn opnieuw *post factum* en zijn niet bij machte om de vastgestelde tegenstrijdigheden te weerleggen of te verklaren. Verzoeker opperde immers dat de documenten, samen met alle andere documenten in de keuken in een map lagen tijdens de brand (stuk 4, gehoorverslag CGVS 11/06/2010, p. 5). Verzoekers echtgenote gaf in eerste instantie aan dat verzoekers moeder aan de buurman had gevraagd om de documenten die in haar slaapkamer lagen te gaan halen tijdens de brand. Verzoekers echtgenote vermeldde dat dit de reden was waarom de documenten nog gespaard waren (stuk 5, gehoorverslag CGVS 11/06/2010, p. 4). Toen verzoekers echtgenote werd gewezen op verzoekers verklaringen, die had verteld dat de documenten in de keuken lagen, antwoordde ze dat ze altijd wist dat de documenten in de slaapkamer van haar schoonmoeder lagen, maar dat ze misschien van plaats veranderden. Toen haar werd gewezen op het feit dat ze eerder had verklaard dat haar schoonmoeder tegen de buurman had gezegd dat ze in de slaapkamer lagen, antwoordde ze dat ze het niet had gezien (stuk 5, gehoorverslag CGVS 11/06/2010, p. 5). Een toestand van paniek of verwarring of de onwetendheid omtrent de gewoonten van het huis kunnen verklaren waarom verzoekster destijds zelf niet exact wist waar de documenten lagen, maar kan geenszins verzoeksters gedrag tijdens het gehoor verschoonen waarbij ze bij confrontatie met haar eerdere verklaringen haar versie steeds wijzigt. Dergelijk gedrag verzwakt eerder de geloofwaardigheid van haar relaas in plaats van deze te versterken.

2.9. De tegenstrijdigheden aangaande het initiatief voor de reis naar Europa blijken evenzeer duidelijk uit het administratief dossier. Verzoekers echtgenote stelde dat zij alleen de reis georganiseerd heeft buiten medeweten van haar echtgenoot omdat die daarmee toch niet zou instemmen aangezien hij enig kind is en zijn ouders niet zou willen achterlaten. Haar echtgenoot vernam volgens haar daarom pas in de wagen dat ze naar Europa vertrokken (stuk 5, gehoorverslag CGVS 11/06/2010, p. 7). Verzoeker verklaarde daarentegen dat beiden de reis hebben georganiseerd weliswaar vooral op initiatief van zijn echtgenote, doch maakt geenszins melding van het feit dat hij pas later op de hoogte werd gesteld van het doel van de reis (stuk 4, gehoorverslag CGVS 11/06/2010, p. 8). Verzoekers *post factum*-betoog dat de verklaringen te letterlijk zijn geïnterpreteerd en zijn uitleg dat hij zich diende te verschuilen waardoor zijn echtgenote de reis heeft geregeld en zij niet onmiddellijk geweten hebben waarheen zij zouden gaan, heft de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op.

2.10. Onduidelijkheid over de reisweg houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid van het relaas. Er werd in casu vastgesteld dat verzoeker en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden omtrent het aantal busstops, dat verzoeker niet weet via welke landen hij gereisd is, via welke land hij de Europese Unie is binnengekomen en of er al dan niet reisdocumenten werden gebruikt. Verzoeker verklaarde dat er geen enkele controle gebeurde tijdens deze reis hoewel uit de informatie van het administratief dossier blijkt dat bij binnenkomst van de Europese Unie strenge identiteitscontroles plaatsvinden. Op basis van voorgaande vaststellingen samen met de vaststelling dat enkel de laatste bladzijden van de binnenlandse paspoorten van verzoeker en zijn echtgenote volledig verbrand zijn, kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht vermoeden dat verzoeker de Belgische asielinstanties bewust informatie over een door hem verkregen reispaspoort achterhoudt. De Raad treedt verzoekers affirmatie bij dat de onduidelijkheid over de reisweg niet automatisch met zich brengt dat het gevaar in het land van herkomst onbestaand is of het asielrelaas ongeloofwaardig is, maar stelt vast dat de ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote over hun reisweg in de bestreden beslissing enkel een bijkomend argument vormen die het weinig aannemelijk karakter van verzoekers asielaanvraag verder ondersteunen.

2.11. Voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, wordt de geloofwaardigheid van het relaas vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Aangezien, zoals hoger reeds werd gesteld, het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig is, kan evenmin een reëel risico op ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van herkomst, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet, worden vastgesteld. Om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, dient verzoeker immers het bestaan van zwaarwegende gronden voor een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Een verwijzing naar een algemene situatie over het geweld van officiële strijdkrachten en rebellengroeperingen, banditisme en bloedwraak volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er

wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Bovendien blijkt uit de informatie zoals toegevoegd aan het administratief dossier dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet onredelijk te werk gaat wanneer hij op grond van deze informatie besluit dat de situatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie aan die dit besluit aan het wankelen brengt.

2.12. Tenslotte wenst de Raad erop te wijzen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. GEES ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. GEES

F. TAMBORIJN